

Ποιμαντικές συμβουλές από έναν άνθρωπο του Θεού (Νικόλαος Δασκαλάκης, Αντιδήμαρχος Δήμου Πλατανιά)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)



ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Παροτρύνει τους ενορίτες του να εξομολογούνται τακτικά λέγοντας: «Πρέπει να λυπούμαστε για τις αμαρτίες μας και να ζητάμε συγχώρεση γι αυτές. Πρέπει να πασχίζουμε να φέρουμε το Θεό στις καρδιές μας. Χωρίς το Θεό στη ζωή μας είμαστε όλοι φτωχοί».

Κάποτε ένας ενορίτης του εκφράστηκε με πολύ άσχημο τρόπο για κάποιον άλλο.

«Γιατί, παπά Γιάννη, τον βάζεις στο σπίτι σου και τον αφήνεις να κάθεται στο τραπέζι σου; Δεν ξέρεις τι άνθρωπος είναι; Μήπως πρέπει να τον αποφεύγεις;»

«Τι λόγια είναι αυτά που ξεστόμισες, παιδί μου;» του απαντά ο παπάς. «Ο Θεός αγάπη εστί... Δεν είναι τιμωρός κι εκδικητής. Αγαπά όλα τα πλάσματά του και βρίσκει τρόπο να τα οδηγήσει στη σωτηρία. Εμείς έχουμε καθήκον να δείχνουμε συμπόνια και να βοηθούμε, ιδίως αυτούς που δεν έχουν το Θεό στην καρδιά τους. Χρέος μας είναι να καταλάβουμε, ότι υπάρχει μια μόνο διαδρομή για τη σωτηρία – κι αυτή είναι με το Θεό».



Και, επειδή γνωρίζει πια καλά τις αδυναμίες της ανθρώπινης φύσης και την τάση να ρίχνουμε το φταίξιμο στους άλλους, συνεχίζει:

«Ας ελέγξουμε τους πρώτα εαυτούς μας. Είμαστε καθαροί; Εξομολογούμαστε συχνά; Σαν αδύναμα όντα που είμαστε αμαρτάνουμε συνεχώς. Όσες αμαρτίες κι αν έχουμε κάνει, όμως, ο Χριστός έδωσε στους ιερείς τη χάρη δι' επιθέσεως των χειρών, να σβήνουν τις αμαρτίες λέγοντάς τους: ό,τι λύσεις στη γη, ομοίως και στον ουρανό».

«Πάτερ, δεν είναι πάντα εύκολο αυτό που λες» διαμαρτύρεται ο ενορίτης.

«Πράγματι, παιδί μου, μερικές φορές είναι δύσκολο να κάνουμε το σωστό» αποκρίνεται ο ιερέας του Θεού. «Αυτός, όμως, είναι ο μόνος δρόμος για να βρούμε ειρήνη, χαρά κι ευτυχία με το Θεό. Μόνο αν ακολουθήσουμε τις εντολές του Θεού, θα βρούμε εσωτερική γαλήνη κι ευτυχία και θα είμαστε μακάριοι στη Βασιλεία των ουρανών».

Άλλοτε πάλι τον ρωτούν αν πρέπει να πιστεύουμε στα θαύματα.

«Δεν γίνονται σήμερα θαύματα» του λέει ένας ενορίτης του ο οποίος έχει βασανιστεί πολύ στη ζωή του. «Μόνο ο Χριστός έκανε θαύματα. Τώρα πια...»

«Θαύματα κάνει η αγάπη, τέκνον μου» τον αντικρούει σθεναρά ο παπά Γιάννης. «Αν αγαπάς το Θεό και τον πλησίον σου, αυτή η αγάπη θαυματουργεί. Αυτή η αγάπη απαλύνει τον πόνο, τρέφει τους πεινασμένους, αυτή η αγάπη σώζει!»

Κι αυτή η διδασκαλία του δεν είναι μόνο λόγια. Ο ίδιος έχει κάνει πράξη κάθε λέξη του κηρύγματός του μέσα από την καθημερινότητά του και το ζωντανό του παράδειγμα.

Στη δράση του, βέβαια, δεν λείπουν και οι προκλήσεις. Δεν είναι λίγες οι φορές που πετάγεται έντρομος από τον ύπνο του ψάχνοντας να βρει τρόπο απομάκρυνσης των πονηρών πνευμάτων που του παρουσιάζονται. Στοιχειώνουν τον ύπνο του πλάσματα με δαιμονική μορφή, που ουρλιάζουν με στριγκές, απόκοσμες φωνές: «Σταμάτα πια τις προσευχές και τις ελεημοσύνες! Τι σε νοιάζει αν οι άλλοι υποφέρουν; Εμάς, μας καις με τις προσευχές και τις αγαθοεργίες σου. Σταμάτα πια!»

«Ύπαγε πίσω μου, Σατανά!» προστάζει ο γέροντας. «Εξαφανίσου από προσώπου γης, πνεύμα πονηρό!»

Σηκώνεται αμέσως, παίρνει το κομποσκοίνι του στα χέρια και κάθεται στη γωνιά του, δίπλα στα εικονίσματα.

«Την ωραιότητα της Παρθενίας Σου, και το υπέλαμπρον το της αγνείας Σου, ο Γαβριήλ καταπλαγείς εβόα Σοι, Θεοτόκε...»

«Πάτερ ημών, ο εν τοις ουρανοίς, αγιασθήτω το όνομά Σου...»

Στο άκουσμα των ιερών λόγων της προσευχής τα πονηρά πνεύματα εξαφανίζονται. Γι αυτό και ο αγαθός γέροντας δεν παύει ποτέ να συμβουλεύει: «Νηστεία, προσευχή, εξομολόγηση!»

Τόσο στον εαυτό του όσο και στους ανθρώπους της ενορίας, που του εμπιστεύθηκε ο Θεός τις ψυχές τους, πάντα επιμένει να θυμίζει ότι η πίστη στο Θεό και η αγάπη για το συνάνθρωπο ανοίγουν το δρόμο της επικοινωνίας με το Θεό. Όλη του η ζωή υπήρξε εφαρμογή της Ευαγγελικής ρήσης: «Ει ο Θεός μεθ' ημών, ουδείς καθ' ημών!»

Φροντίζει για το ποίμνιό του με κάθε δυνατό τρόπο. Δεν νοιάζεται όμως μόνο για τους ζωντανούς αλλά και για τους κεκοιμημένους. Προσεύχεται για τη σωτηρία

της ψυχής τους ώστε να φέρει τη χάρη του Θεού ν' απαλύνει την ψυχή τους και να εξαλείψει τις τυχόν αμαρτίες τους.

«Να προσεύχεστε νυχθημερόν για τη σωτηρία της ψυχής τους» συμβουλεύει τους εν ζωή συγγενείς τους. «Έχουν κι αυτοί ανάγκες. Να κάνετε τα τακτά μνημόσυνα που έχει ορίσει η Εκκλησία μας και να προσεύχεστε ανελλιπώς για τη σωτηρία της ψυχής τους. Να περιποιείστε τον τάφο τους χωρίς όμως υπερβολές. Ο τάφος είναι κενό μνημείο - η πραγματική κατοικία των ψυχών είναι ο Ουρανός. Να γνωρίζετε ότι σ' αυτήν τη γη είμαστε παρεπίδημοι. Η αιώνια πατρίδα μας είναι στον Ουρανό».

Άλλοτε πάλι συμβουλεύει τους ενορίτες του:

«Περιποιηθείτε την ψυχή σας με προσευχή, νηστεία και μετάνοια. Να κοινωνείτε συχνά. Ο ίδιος ο Χριστός δίδαξε και άφησε παρακαταθήκη: «Ο τρώγων Μου το Σώμα και πίνων Μου το Αίμα έξι ζωήν αιωνίαν».

Μια άλλη Κυριακή, με το τέλος της Θείας Λειτουργίας, ο παπά Γιάννης παίρνει το Άγιο Δισκοπότηρο με τη Θεία Κοινωνία και κατευθύνεται προς το Μόδι για να κοινωνήσει κάποιον βαριά άρρωστο. Καθώς πλησιάζει το ρυάκι ανάμεσα στα δυο χωριά, αντιλαμβάνεται από μακριά μια ομάδα Τούρκων στρατιωτών να

ξεκουράζονται στη σκιά κάτω από τα πανύψηλα πλατάνια. Επικεφαλής τους είναι ο καινούριος μπέης - διοικητής της περιοχής, ο πιο άγριος διώκτης Χριστιανών που πέρασε ποτέ από τα χωριά αυτά.

Ο παπά Γιάννης αισθάνεται φρίκη και τρόμο βλέποντάς τους, όχι για τη ζωή του όπως άλλοτε, αλλά γιατί φοβάται μην βεβηλώσουν οι άπιστοι τη Θεία Μετάληψη που μεταφέρει.

«Υπεραγία Θεοτόκε, πρέσβευε υπέρ ημών!» ψάλλει νοερά και παρακαλεί την Παναγία να τον βοηθήσει άλλη μια φορά.

Κι ο παπά- Γιάννης σώζεται με θαυμαστό τρόπο για δεύτερη φορά από τους Τούρκους.

Διασχίζει απαρατήρητος το ρυάκι, λες και η Παναγία τον έχει καλύψει με πέπλο, που τον κάνει αόρατο ή έχει αφαιρέσει την ακοή των στρατιωτών. Δεν αντιλαμβάνονται την παρουσία του και ο αγαθός ιερέας σώζεται και προχωρεί για τον προορισμό του σώος και αβλαβής.